

Jak mě ovlivnil mistr Jan Hus

Lia Valková, synodní kurátorka Českobratrské církve evangelické

Troufám si říct, že mě M.J.H. ovlivňoval už od dětství. Když jsem o něm od svých hluboce věřících rodičů poprvé slyšela, stal se pro mne vzorem a chtěla jsem být jako on. Nelhat, jednat pravdivě, čestně a umět stát za tím co řeknu, třeba proti všem. Připadalo mi to obdivuhodné a hodně důležité. To se pak promítalo do mého každodenního jednání, vztahů k rodičům, sourozencům i ostatním lidem v mé blízkosti.

Husovo jednání mne posilovalo i v době totality, kdy jsem čelila ve škole posměchu kvůli víře. Tehdy jsem si ale také uvědomila, že stát za pravdou, člověka v životě něco stojí. A když někdo zpochybňoval to, co jsem po pravdě řekla, vnímala jsem to jako křivdu a ponížení. Také jsem poznala, že není vždy vítězem ten, na jehož straně je pravda. (Někdy jsem si připadala jako Hus na koncilu). Přesto jsem přesvědčena, že mluvit a jednat pravdivě se vyplatí. Neboť člověk, který nemůže stát za tím, co řekl, protože lhal, ztratí důvěryhodnost a druzí už ho neberou vážně. A ztrátu důvěry považuji za snad největší prohru v životě člověka.

Měla jsem na základní škole spolužačku Maru, která si stále vymýšlela (asi aby byla zajímavá) a skoro všechno, co říkala, byla lež. Nikdy jsem nevěděla, na čem jsem. Jestli zrovna lže, nebo mluví pravdu. Litovala jsem ji a říkala jsem si, že si tím vlastně ubližuje, znehodnocuje se v očích spolužáků a taky si zbytečně komplikuje život, když se víc a víc zamotává do svých lží. Přece kdyby jednala průzračně, nemusí se obávat usvědčení ze lži a ztrapnění. Jak bude budovat vztahy, když se jí nedá věřit?! (Překadlo „Lháři se nevěří, i kdyby pravdu mluvil“.)

Považovala jsem vždy pravdu za jednu z nejvyšších hodnot a obdivovala jsem M.J.H., že šel pro pravdu až na smrt – obávám se, že bych to nedokázala. Později jsem přišla na to, že to mohl dokázat jedině díky nějaké síle, která ho přesahovala. Tou silou byla bezvýhradná důvěra v Boha.